

stemme, hvilken af disse to Ordninger der nu skal gennemføres. Altsaa Ministerens eget personlige Standpunkt forsvinder, skønt han dog skulde lede Arbejdet og præge Lovgivningen. Lad dog det nuværende Ministerium styre og lede, ogsaa i dette Pensionssspørgsmaal. Lad dem selv angive de Linier, efter hvilke de ønsker Pensionsvæsenet ordnet. Spørgsmaalet er ikke større eller mere omfattende, end at det kan løses af Administrationens Embedsmænd; thi vel er der forfærdelig mange Pensionslove — der siges jo endogsaa helt op til 70 —, men i Virkeligheden er de Principper, der er nedlagte i dem, saa faa i Antal og saa enkle, at det vil være meget muligt for Administrationen selv at besørge dette Arbejde, og saa bliver det for saa vidt billigere, som alle disse Diæter, der er nævnte i § 3, spares for Statskassen. Denne Vej synes jeg altsaa vilde være den bedste. Men er der kun et Mindretal for de Anskuelser, der repræsenteres af det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen), kan jeg jo ikke vente at øve nogen afgørende Indflydelse paa, hvilken Gang denne Sag faar her i Tinget.

Endnu skal jeg blot sige, at naar den højtærede Finansminister ved Lovforslagets Fremsettelse — det staar Sp. 312 — udtalte: „Samtidig er der jo paa alle Ministeriers Budgetter bevilget Understøttelser, som for en stor Del gives til Tjenestemænd, der ikke er pensionsberettigede, og deres efterladte, og der gælder ingen anden Regel herfor end den, at der ikke i et Finansaar maa ydes mere end 300 Kr. til den enkelte Person“, saa tror jeg ikke, dette er rigtigt. Det forekommer mig, at Finansloven viser Ministerium efter Ministerium, at denne Betragtning ikke holder Stik. Der er givet Understøttelser til Folk, der ikke var pensionsberettigede ved deres Afgang, og som faar mere end 300 Kr. Men dette kan jo i og for sig ikke betyde noget særligt for Behandlingen af denne Sag.

Hvis der nu skal nedsættes en Kommission — og jeg haaber da, den højtærede Minister vil udøve en saadan Indflydelse paa Regeringspartierne, at han ved Hjælp af disse to og maaske mit lille Parti kan danne et Treuga Dei-Parti —, og Kommissionen bliver sammensat, som det er foreslaaet, vil jeg dog henstille til Ministeren, at der i Loven indsættes en § 6, som siger, at Kommissionen skal afslutte sit Arbejde inden en vis Tid. For der er absolut ingen Grund til at have

Kommissioner siddende Aar efter Aar. Men jeg ser, som sagt, helst, ligesom den første ærede Taler, at der ingen Kommission bliver nedsat, og at Ministeriet fremkommer med et af Administrationen udarbejdet Forslag om denne Sags Gennemførelse.

Finansministeren (Brandes): Jeg skal ikke af den sidste ærede Taler (Ellinger) saa lidt som af det ærede Medlem fra Nykøbing M.s (Markvorsen) Udtalelser under den forrige Sags Behandling lade mig friste til at genoptage den Diskussion, som vi førte i Gaar, ikke fordi jeg har tabt mine Kræfter, ikke fordi jeg tror, jeg var nervøs, saaledes som det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) mente — skønt man kan naturligvis ikke med Sikkerhed vide saadant noget; men jeg har ikke bemærket nogen Nervøsitet hos mig selv. Heller ikke er mit Humør blevet ødelagt ved, hvad der skete, og hvis det ærede Medlem tror, jeg har tabt Kræfterne, kan det jo komme an paa en Prøve. Har det ærede Medlem Lyst til at disputere med mig enten om den Sag, vi drøftede i Gaar, eller om politiske Sager i Almindelighed, er jeg ganske villig til denne Holmgang med ham her i Tinget, saa snart han ønsker det. Men ved denne Lejlighed tør jeg ikke komme videre ind derpaa, for det ligger jo ikke for. Jeg kan altsaa ikke besvare, hvad det ærede Medlem fra Nykøbing M. (Markvorsen) udtalte under den første Sags Behandling, skønt det ikke mere vedkom denne Sag, end det vedkommer den foreliggende. Jeg skal heller ikke lade mig friste af det ærede Medlem (Ellinger) til at berøre saadanne Spørgsmaal, som han drog ind, haabende derigennem at vise sin vittige Evne. Jeg vil ikke forsøge at hamle op med ham i den Retning.

Jeg skal derimod vende mig til Sagen selv, som jeg nok synes, man har slaaet op til et større Brød, end rimeligt er. Det er blot et ganske praktisk Forslag, Regeringen her har fremsat for det høje Ting, et lille Forslag om at nedsætte en ikke meget stor, heller ikke meget politisk Kommission — derfor er Rigsdagen svagere repræsenteret, end ærede Medlemmer har ønsket —, et Forslag om at faa en indviklet og uensartet behandlet Sag behandlet ensartet og gjort mindre indviklet. Derfor staar der i § 1, at der skal nedsættes en Kommission med den Opgave at udarbejde Forslag om ensartede Regler for Pensionering og om en lovfæstet Ord-